

ПІДХОДИ ДО ЛІКУВАННЯ ТИРЕОТОКСИЧНОЇ КАРДІОМІОПАТІЇ

Мелеховець О.К., доцент; Ярова О.Д., магістрант

СумДУ, кафедра сімейної медицини з курсом ендокринології

Особливості патоморфологічних змін міокарду, що відбуваються на тлі тривалого токсичного ураження серця надлишком тиреоїдних гормонів, призводять до електричної нестабільності міокарду та розвитку метаболічної кардіоміопатії. Даний симптомокомплекс має характерний клінічний перебіг і потребує вибору адекватної кардіоселективної терапії.

Метою дослідження було виявлення ефективності анти аритмічного ефекту різних груп препаратів у хворих з фібриляцією передсердь, зумовленою тиреотоксикозом.

Під диспансерним наглядом протягом 3 років знаходилось 48 хворих з тяжким ступенем тиреотоксикозу, що супроводжувався розвитком фібриляції передсердь (ФП). Хворі були розподілені на групи у відповідності до схеми анти аритмічної терапії.

Нами було доведено ефективність застосування кордарону як з метою відновлення синусового ритму (добова доза 300-600 мг), так і з метою досягнення нормосистолічного варіанту ФП та контролю ЧСС (підтримуюча доза 200 мг/добу). Було показано неефективність монотерапії препаратами дигіталісу. Достовірний вплив на перебіг серцевої недостатності ця група препаратів (дигоксин 0,25-0,5 мг/сут) мала лише при поєднанні тиреотоксичної кардіоміопатії з атеросклеротичними змінами коронарних судин. Ліпофільні β -блокатори (анаприлін, бісопролол) мали найбільшу ефективність при незначній тривалості тиреотоксикозу; ці препарати мали додатковий вплив на функцію вегетативної нервової системи, а також на периферичну конверсію тиреоїдних гормонів.

Таким чином, вибір антиаритмічної терапії потребує врахування індивідуальних особливостей перебігу основного захворювання та анамнестичних даних і має найкращі результати при максимально швидкій компенсації тиреотоксикозу.